

Vihar Béla
Púrimi tányér

*Adjatok kezembe tányért,
Anyámnak tányérkáját,
készsínű tányért, testvérek,
mert íme én –
ha majd kigyúl az esti csillag
parázsló ékszerként az égen
s eljő értem, mint őspásztor,
halkan az emlékezés, –
akkor fölkelek és messzire megyek,
hol az időnek fája alatt
gyermekkorom vár, vagy a halál...*

*Most pedig virágot és illatos füvet szedek
ajándékomul:
az elszállt mosolyt,
multnak kialudt sugarát –
s így viszem hozzájuk
púrimi tányérkámat,
benne meg szívemet,
szívemben nagy fájdalommal.*

IMIT Évkönyv, 1942.

Vihar Béla

Messze

*Mint ama bibliai halászok
Úgy ültünk mi számkivetett társak és barátok
Az ég tengerének partján,
Hol lemerve az emlékezés hálóját,
Messzi hazánkra és sorsunkra gondoltunk,
A csillagok pedig mint aranylógályák
Lassú ünnepélyességgel úsztak el
Távoli örök útjaikra
A kéklő hullámok fodrán.*

*Ekkor az én atyámra, az Istenre
és kedvesemre emlékeztem
S az árnyak sötét keresztje alatt
Szemem megtelt a szomorúak könnyével,
Majd mint az éjben lobogó hajó,
Vagy mint fénylő őshalak a mélyből
Jöttek az esti órák rajzó csillagai,
És Kedvesem szerelmét hozzák el.*

OMZSA Évkönyv 5704 (1943–1944)

*Vihar Béla**Tél*

*Havas a város,
hull a szüntelen hó
s tiszta gyolcsként
betakarja sebeit...*

*Vagy fehér zene ez?
égi fáról lesodort szírom,
egy távoli ország ezer virága mind?
egy távoli ország ezer virága mind?*

*Vagy keringő, forgó angyalok
hófátylas kar a város felett?*

*Lelkem – ki vérben és szomorúságban lebegsz e földön,
már csak fölfelé az út! –
jer hát, kérd el a tébolyult szemét
s majd mint az örült
kéklángú tekintettel
táncolj te is az angyali sereggel*

OMZSA-Évkönyv. 1942–1943